



ת"פ 7649/03/10 - מדינת ישראל נגד מוהנד ענאתי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7649-03-10 מדינת ישראל נ' ענאתי
בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל
ע"י יחידת תביעות ש"י (עו"ד לירון טוביה)
המאשימה
נגד
מוהנד ענאתי
ע"י ב"כ עו"ד חיים יצחקי
הנאשם

הכרעת - דין

הנאשם זכאי.

הנאשם הואשם באיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

לאחר שמיעת הראיות עולה כי העובדות הבאות אינן שנויות במחלוקת:

1. ביום ובשעה המצוינים בכתב האישום הגיעו המתלוננים לגבעת האולימפוס בסמוך לבית-אל.
2. אותה עת הנאשם ואביו, מר אמראן סעיד ענאתי (ע"ה 2), עבדו חלקת אדמה במקום.
3. חלקת האדמה הינה בבעלותו של אביו הנאשם (ע' 87 לפרוטוקול, שורות 21 - 22).
4. על חלקת האדמה יש בור מים המשמש גם למי שתייה.
5. לתקופה מסוימת נבצר מהנאשם ומאביו לעבד את אדמתם בשל המצב הביטחוני, והם חזרו לעבד את חלקת האדמה רק בסוף 2008, תחילת 2009. בתקופה שנבצר מהם לעבד את אדמתם תושבי בית-אל טיילו בחלקת האדמה וטבלו במי בור המים.
6. עם חזרתם של הנאשם ואביו לעבד את חלקת האדמה, הם ניסו למנוע מתושבי בית-אל לעלות על חלקת האדמה. לדברי הנאשם, התושבים בעלייתם על חלקת האדמה גרמו נזק לשתילים ופגעו באיכות המים המשמשים אותם הן להשקיה והן לשתייה.



7. בחודשים שחלפו לפני האירוע נשוא כתב האישום, הנאשם הגיש נגד תושבי בית-אל לא פחות מ-4 תלונות במשטרה (ת/3) על הסגת גבול כשתושבי בית אל המשיכו לעלות על חלקת האדמה ולטבול בבור המים, למרות שמדובר בשטח בבעלות פרטית. שלוש התלונות נסגרו במשטרה בעילה של חוסר ראיות מספיקות ותלונה אחת נסגרה בשל חוסר אשמה.

8. ביום האירוע הנאשם הודיע למתלוננים שהגיעו לטייל במקום, שמדובר בשטח פרטי והוא אסר עליהם להיכנס לשטח. חרף האמור, המתלוננים נכנסו לחלקת האדמה וחלקם אף הגיעו לבור המים.

על פי האמור בכתב האישום המתוקן, הנאשם, לעיני חיילים שהגיעו למקום, "לקח מידי אביו ... מכוש ... והניפו מעל לראשו של קטין ... תוך שהוא מאיים כי אם לא יעזבו את המקום הוא ירצח אותם וישחט אותם".

השאלה הראשונה בפני בית המשפט היא האם, עובדתית, הנאשם עשה מעשה המהווה איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין? שאלה נוספת היא, שגם אם המעשה מהווה איום, האם עומדת לנאשם הגנה הפוטרת אותו מאחריות פלילית הואיל והמתלוננים היו מסיגי גבול?

ע"ת 1, רס"ר גדבאן ג'בראל, גבה את אמרת הנאשם (ת/1). בחקירה נגדית אישר העד, שבעבר הנאשם הגיש במשטרה מספר תלונות בעקבות הסגת גבול בחלקת האדמה, האחרונה רק שבוע לפני מועד הגשת כתב האישום. כן אישר העד שהנאשם פנה למשטרה והתלונן במקרה נשוא כתב האישום על הסגת גבול ושהותקף (ראה מסמך נ/1). על פי הרשום ב-נ/1, אהרון טרופ וקטין בן 17 עוכבו ונחקרו בעניין תלונתו של הנאשם וטענו שהם לא ידעו שמדובר בשטח פרטי והם אלה שהותקפו על ידי הנאשם.

לעניין הגידור של חלקת האדמה אמר "הייתה מגודרת באופן חלקי" (ע' 6 לפרוטוקול, שורה 1) ובאותו מועד "אדם סביר לא היה חושד שאכן מדובר באדמה פרטית" (שם, שורה 7).

גב' יהודית טרופ, ע"ת 2, אמרה שהגיעה למקום ברכב. אדם ערבי כבן 30 צעק שאסור להם להיכנס לשטח. היה גם עוד ערבי מבוגר יותר. "בשלב הזה ראיתי את הערבי הצעיר מרים מכוש או גרזן, אני לא יודעת איך קוראים לכלי הזה, הוא הרים אותו ... אח שלי עמד קרוב אליו הוא הרים את זה כאילו להוריד את הכלי על אח שלי ואבא שלי יצא, החזיק את הצעיר ועצר מבעדו..." (ע' 12 לפרוטוקול, שורות 23 - 25). בעת האירוע החיילים כבר היו במקום. על אף שלטענתה עמדה פחות מ-10 מטר ממקום האירוע היא לא שמעה שהנאשם אמר משהו שהוא הרים את המכוש (ע' 13 לפרוטוקול, שורה 20).

העדה מסרה הודעה במשטרה רק חודש אחרי האירוע. באותה עת היא גרה אצל הוריה ואביה אף הסיעה לחקירה במשטרה יחד עם אחותה שגם נחקרה באותו יום. מחקירה הנגדית עולה שהעדה לא אמרה בהודעתה במשטרה שאביה עצר את ידו של הנאשם ומנע ממנו לפגוע באחיה. החיילים כבר היו כשהנאשם הרים את המכוש. הם חנו בסמוך לרכב בו הגיעה למקום "מרחק הליכה של שתי דקות" (ע' 19 לפרוטוקול, שורה 5). לדבריה, אחרי שאביה ואחיה חזרו הביתה מהחקירה בתחנת המשטרה "השוטרים או החיילים אמרו להם שכדאי להם להגיש תלונה נגד הערבי והם החליטו לעשות את זה" (ע' 20 לפרוטוקול, שורות 11 - 12). היא לא זכרה שראתה את החייל אוזק את הנאשם או אירוע



שהתרחש עם מצלמה. למיטב זיכרונה הנאשם הוא אשר קרא לחיילים שהיו בעמדת שמירה סמוכה להגיע למקום.

מר גרשון זקבך (ע"ת 3) הוא יליד 1936. בהגיעו למקום הוא הלך לכיוון איזה מבנה במקום. בחור צעיר (הנאשם) נלווה אליו ושאל אותו מדוע הוא נכנס למקום וביקש ממנו לצאת מהמקום ואז עזב אותו. לאחר שהעד חזר מאזור המבנה הוא ראה את הבחור הצעיר "בקצה של החלקה שהבחור הצעיר הרים את המכוש ורצה להכות את ראובן, הנכד שלי" (ע' 22 לפרוטוקול, שורות 16 - 17. לעניין הגידור, "יש גדרות אבן, טרסות" (שם, שורה 32). בעת שהנאשם הרים את המכוש הוא היה כ-10 מטר מהמקום (ע' 23 לפרוטוקול, שורה 4). הוא לא ראה את המבוגר (האב) מוסר את המכוש לנאשם. העד נשאל "שמעת את הצעיר, הנאשם, אומר משהו?" והשיב "למי? הוא אמר לי שאני לא אכנס" (שם, שורות 17 - 18), דהיינו, לא העיד על איום בעל פה שהנאשם כביכול השמיע. לדברי העד, החיילים הגיעו למקום כ-10 דקות אחרי האירוע עם המכוש (שם, שורות 7 - 11).

העד מסר הודעה במשטרה רק חודש ושלושה שבועות אחרי האירוע. הוא אישר שהנאשם לא פגע בו פיזית ולא דחפו במהלך האירוע וגם לא ראה שהוא פגע פיזית באחרים (ע' 27 לפרוטוקול, שורה 14). למרות זאת, עולה שבהודעתו אמר שהנאשם דחף את אהרון טרופ. העד חזר ואישר שבעת אירוע המכוש לא היו חיילים במקום (ע' 31 לפרוטוקול, שורה 31).

ע"ת 4, מר אהרון טרופ, אמר שהנאשם החל לצעוק ולקלל ואמר להם "עופו מפה זה המקום שלי". הם ביקשו ממנו ראייה לכך שהשטח שלו והנאשם השיב "מי אתם שאני אראה לכם בכלל?" העד יחד עם בנו התעלמו מהערבי והמשיכו עד לבור המים. ערבי מבוגר יותר הביא מכוש לידי הנאשם. הנאשם איים "אני אהרוג אותך, אני אהרוג אותך" והנאשם הרים את המכוש מעל ראשו כנראה בכוונה להוריד את המכוש על ראשו של הבן. העד תפס את ידו של הנאשם שהחזיקה את המכוש. חיילים הגיעו וביקשו מכולם לרדת. הם אזקו את הנאשם. קצין אמר לו שאם הוא רוצה שהדבר לא יישנה עליו להגיש תלונה. אחרי שהמשטרה הגיעה, ביקשו ממני להגיש תלונה במטה בנימין והסבירו שלא ניתן להגיש תלונה בשטח. העד, מיוזמתו, ביקש מבנו להצטרף אליו הואיל והוא המותקף. בתחנת המשטרה תחילה נחקר כחשוד בעבירת תקיפה והסגת גבול.

בחקירה נגדית עומת העד עם הודעתו במשטרה בה אמר בתשובה לשאלה "איך אתה מסביר שאתה לא ידעת שהיא (האדמה - ד.פ.) שייכת למקומי" והעד השיב, בין היתר, "היו שמועות שמסתובב שם לפעמים ערבי". העד ניסה להסביר שהתכוון לכך שהיו שמועות שמסתובב שם ערבי, או ערבים, ולכן מסוכן להסתובב שם לבד (ע' 40 לפרוטוקול, שורות 2 - 17). יצוין, שהעד טען "בהחלט יכול להיות שאמרתי ערבים והוא כתב ערבי" (שם, שורה 8) ובתמיכה טען שבהודעתו "יש מעל עשר שגיאות כתיב" (שם).

העד אמר שהגיע לראשונה קרוב לנאשם, הוא לא החזיק במכוש ולא היה כל מגע פיזי, הנאשם לא דחף אותו או כל אחד אחר והוא לא דחף את הנאשם. יחד עם זאת, אמר שבהמשך כן היו דחיפות "אבל לא משהו משמעותי" (ע' 42 לפרוטוקול, שורה 31) והוא לא הזכיר דבר הדחיפות בהודעתו במשטרה. הוא הכחיש בתוקף שהוא דחף את הנאשם בתגובה לדחיפותיו של הנאשם (ע' 43 לפרוטוקול, שורות 4 - 8).



העד אינו זוכר אם אביו של הנאשם נתן לנאשם את המכוש או אם הנאשם לקח את המכוש מידי האב. הוא אישר שהנאשם צילם אותם אך "לא זוכר" שהנאשם ניסה לרדת למטה כדי לצלם את רכבו של העד (ע' 46 לפרוטוקול, שורה 46). לדברי העד החיילים הגיעו למקום במהלך הרמת המכוש והקצין שון אמר לו שראה "את הנפת המכוש ושאני בלמתי אותו (את הנאשם - ד.פ.)" (שם, שורות 28-29). העד חזר ואמר שעד לשלב של הנפת המכוש "אין שום מגע פיזי" בינו לבין הנאשם "כששון מדבר על דחיפות והתגוששות, מדובר לאחר הנפת המכוש" (ע' 48 לפרוטוקול, שורה 26-31). העד עומת עם דברים שאמר שון בהודעתו שהחבר שלו אמר לו "תסתכל יש מכות על הגבעה" דהיינו בטרם ששון הגיע פיזית לזירה. העד השיב "אז מי אמר שהוא (שון - ד.פ.) ראה את זה (את הנפת המכוש - ד.פ.) בזירה?" (ע' 49 לפרוטוקול, שורה 8). העד אמר שהוא ראה את שון בפעם הראשונה "בזמן ההתגוששות לאחר הנפת המכוש" (שם, שורה 15).

מר ראובן טרופ, ע"ת 5, העיד שהגיע למקום עם אביו, סבו, אחיו ושלוש אחיותיו. הנאשם ואבי הנאשם רצו לכיוונם וצעקו להם שלא להיכנס למקום. הנאשם צעק "תלכו מפה אם תמשיכו אני אהרוג אתכם אני אפוצץ אתכם" (ע' 51 לפרוטוקול, שורה 28). העד עקף את הנאשם ואת אביו של הנאשם בעת שהתווכחו עם סבו ועם אביו והוא הגיע לבור המים ופתח את מכסה הבור. לפתע, הנאשם רץ לעברו עם מכוש ואבי והעד תפס את המכוש. העד עזר לאביו להוריד את המכוש ואז שמעו שהחיילים מגיעים והם תפסו את הנאשם ועצרוהו. בעת הנפת המכוש, העד "משער" שהחיילים היו בדרך אליהם.

בחקירה נגדית אישר העד שהשוטר שחקר אותו במשטרה הודיע להם שהוא מעוכב וחשוד בהסגת גבול ובתקיפה. הוא הופתע כי "הן החיילים והן השוטר אמרו לנו שאנחנו לא צריכים לבוא אולם כדאי שנבוא להעיד בשביל להפיל את הנאשם" (ע' 56 לפרוטוקול, שורות 15-16).

העד טען שהוא ראה את אבי הנאשם נותן את המכוש בידיו של הנאשם. הואיל ותיאר מצב שהוא היה ליד בור המים עם גבו לכיוון הנאשם ואבי הנאשם, נשאל מתי ראה את אבי הנאשם מעביר לידי הנאשם את המכוש. העד השיב שה-"העברה הייתה כבר לפני כן" אך "לא זוכר בדיוק" (ע' 58 לפרוטוקול, שורות 18-21). העד גם לא זכר מי עמד מול הנאשם ואבי הנאשם בעת העברת המכוש לידי הנאשם (שם, שורה 8).

העד אישר שלא היה מגע פיזי בין הנאשם לבין משפחתו למעט המגע לצורך עצירת המכוש (שם, שורות 23-24). למרות זאת, בהודעתו במשטרה אמר שהנאשם "התחיל לדחוף אותנו" (שם, שורה 31) כשהמכוש בידו (ע' 59 לפרוטוקול, שורה 7). ב"כ הנאשם שאל "... אז זה אומר שאתה ואבא וסבא וערבי אחד או שניים כולם נכחתם באותה נקודה כשבשלב הזה המכוש ביד של הנאשם?" והעד השיב "נכון" (שם, שורות 14-16). מדבריו בהודעתו במשטרה עולה מצב שלמרות הצעקות ולמרות שהנאשם החזיק מכוש בידו העד פשוט עזב את כולם והלך לבור המים כי "כבר לא מעניין אותנו" (שם, שורות 22-25). אדרבא, על פי הודעתו, באותו מעמד הנאשם "איים עלינו שאם לא נלך מפה הוא יהרוג אותנו עם הגרזן (כך!) ויפוצץ אותנו מכות" (שם, שורות 27-28).

ב"כ הנאשם שאל "למרות שהוא (הנאשם - ד.פ.) אומר שהוא יהרוג אתכם עם הגרזן ויפוצץ אתכם במכות וזה אחרי שהוא דחף אתכם, אתה אומר שבשלב זה שלא מעניין אותך וממשיך הלאה?" והעד ענה "נכון" (שם, שורה 31 - ע' 60



לפרוטוקול, שורה 1).

בהודעתו העד אמר שאביו קפץ על הנאשם "וגם חיילים שכבר הגיעו קפצו עליו ולקחו לו את המכוש" (שם, שורות 4 - 5). יצוין שבחקירתו הראשית העד אמר שאביו רץ ותפס את המכוש מבלי להזכיר חיילים. כשנשאל "לאן נעלמו החיילים" השיב "לא יודע" ולשאלה נוספת בעניין החיילים השיב "המגע הראשוני היה של אבא שלי ותוך מספר שניות הגיעו גם חיילים" (ע' 61 לפרוטוקול, שורה 11).

העד אישר שבניגוד לעדותו הראשית, בהודעתו במשטרה לא אמר שהוא עזר לאביו להוריד את המכוש (שם, שורה 12).

על אף שבחקירה הראשית אמר שהנאשם לא נגע בו, בהודעתו במשטרה אמר שהנאשם דחף אותו ואת אביו (ע' 62 לפרוטוקול, שורה 2).

העד אישר שהוא פתח את מכסה הבאר ונגע במים שבו.

מר שון רוזנברג, ע"ת 6, העיד שבתקופה הרלוונטית הוא שימש כסמ"פ. הוא ביקר חבר במחסום פוקוס. החבר הסיט את תשומת לב העד לאירוע על גבעת אולימפוס ו"ראיתי שם חיכוך, ראיתי שם דחיפות" (ע' 64 לפרוטוקול, שורה 21). העד נסע ברכב למקום ועם הגעתו ראה את הנאשם מרים מכוש באוויר. בעת ירידתו מהרכב אמר "שמעתי צעקות כמו 'אני אשחט אותך, אני אהרוג אותך' ... וכנראה שהם הבחינו בי הם נפרדו לשנייה וכבר לא היה מכוש, המכוש היה בצד" (שם, שורות 23 - 25). העד אמר "לבחור היהודי המבוגר שהיה עם ילד קטן" ... שילך וירד לכיוון הרכב שלו. הבחור הערבי התחיל לצעוק שאני נותן להם לברוח ... (הוא) רץ במורד הגבעה לכיוון הרכב שלהם והתחיל לצלם את הרכב שלהם" (שם, שורות 28 - 30). לאחר שהנאשם לא נרגע ו"המשיך לדחוף" (ע' 65 לפרוטוקול, שורה 4) העד אזק את הנאשם ובדק את מצלמתו כדי לוודא שאין תמונות של חיילים.

בחקירה נגדית אמר העד שבעת שביקר במחסום והסתכל על הגבעה ראה "ארבעה אנשים מתגודדים, נדחפים אחד לשני" (ע' 66 לפרוטוקול, שורה 29) ו-"שתי קבוצות דוחפים אחד את השני (שם, שורה 31) ו"התגוששות, שני צדדים דוחפים אחד את השני" (ע' 69 לפרוטוקול, שורה 16). העד נשאל בן כמה "הילד הקטן" שהוא התייחס אליו והעד השיב ש"אין לו שמץ של מושג ושהילד "הגיע לאבא שלו עד המותניים, אולי קצת יותר" (ע' 67 לפרוטוקול, שורות 1 - 3).

העד אישר את דבריו הודעתו על פיה ראה "יהודי דתי עם כובע, זקן, ומולו אני רואה ערבי עם מכוש ביד, הוא הרים את המכוש באוויר, אז היהודי הזיז את הילד שלו הצידה, כמעט הילד נפל" (שם, שורות 4 - 7 וגם ע' 68 לפרוטוקול, שורות 2 - 3).

העד אישר שבהודעתו לא אמר שהיה עוד ערבי מבוגר מאוד ליד הנאשם בעת אירוע הרמת המכוש. הוא השיב לסניגור



שהוא היה החייל הראשון להגיע למקום. הוא הגיע עם עוד שלושה חיילים.

לשאלה בחקירה נגדית אם הוא ראה את האירוע עם המכוש ואז ירד מהרכב השיב "זה היה בסוג של מקביל, איך שהגעתי דרך החלון הקדמי ראיתי את כל ההנפה של המכוש ואת התנועה שהאבא מזיז את הילד ופרקתי מהרכב במקביל" (ע' 69 לפרוטוקול, שורות 12 - 13).

לדברי העד, אחרי שראה את הדחיפות בין הצדדים מהמחסום הוא נסע למקום. בזמן הנסיעה יש ניתוק קשר עין בגלל הטרסות במקום.

אחרי שהעד ירד מהרכב לא היה מגע פיזי בין הצדדים (ע' 70 לפרוטוקול, שורה 32). הנאשם מיד הוריד את המכוש כשהבחין בעד. לאב היהודי היה אקדח.

לדברי העד, הנאשם החל לרוץ לכיוון הרכב כדי לצלמו ואז האב היהודי ובנו החלו לרוץ אחרי הנאשם. העד אישר שאילו רצה, הנאשם יכול היה להגיע אל האב היהודי ובנו (ע' 71 לפרוטוקול, שורות 30 - 31) וגם אישר שבעת שרץ הנאשם לרכב כדי לצלמו לא החזיק מכוש בידו (ע' 72 לפרוטוקול, שורות 2 - 3). העד אמר שהוא החליט לאזוק את הנאשם הואיל והנאשם "המשיך את ההתלהמות והוא ברח ממני ולא הקשיב לשום הוראה שלי" (שם, שורה 13). בהודעתו של העד לעניין ההחלטה לאזוק את הנאשם אמר "ששי אמר לו אתה לא מדבר אלי בכבוד, תוך כדי הערבי ממשיך לצעוק ולנוע אמרתי לו סתום את הפה, הוא לא סתם את הפה והמשיך להתקרב לכיוון שלי, ביקשתי ממנו להסתובב והוא לא נענה לכן סובבתי אותו בכוח ואזקתי אותו באמצעות אזיקון" (ע' 73 לפרוטוקול, שורות 5 - 8). בהמשך אמר שהמטרה של הנאשם להגיע אל היהודים (שם, שורה 12). למרות זאת, בהודעה כשנשאל "מה הכוונה להתקדם לכיוון היהודי האם התכוון לתקוף שוב?" השיב "לא נראה לי לתקוף והוא המשיך להלהיט את העניין" (ע' 74 לפרוטוקול, שורות 29 - 30). הסניגור שאל את העד "כלומר גם בשיקול הדעת שלך לא נראה לך שהוא לא הולך לתקוף משהו?" והעד השיב "זה מה שלא זכור לי" (שם, שורות 30 - 32).

רס"ר תומר מלול (ע"ת 7) שירת כסייר בתחנת בנימין במועד כתב האישום ובעקבות פנייה הגיע למקום האירוע ופנה למודיע, שהוא הנאשם. לטענת הנאשם, אזרח ישראלי נכנס לתוך שטח פרטי שלו וסירב לצאת ולאחר מכן תקפו. בעת הגעתו של העד הצדדים כבר הופרדו זה מזה. לעומת זאת, אריה טרופ טען בפני העד, שהנאשם איים להרוג את בנו שהוא בן 17, בכך שהניף לעברו מכוש. העד שון לא היה במקום, אך בשיחת טלפון שון סיפר לעד שהוא היה עד להנפת המכוש ולאיומים כלפי הנער.

לשאלות ב"כ הנאשם העד השיב שהוא אינו זוכר אם ידי הנאשם היו כבולות בהגעתו למקום וגם אין התייחסות לכך בדו"ח הפעולה שערך העד. לעניין דברי ראובן טרופ ואהרון טרופ מהם עולה שהעד אמר להם שהם לא צריכים להגיע לחקירה אבל כדאי שיגיעו להגיש תלונה, השיב שהוא אינו זוכר מה אמר להם וכל המעורבים הובאו לחקירה (ע' 83 לפרוטוקול, שורה 26 - ע' 84 לפרוטוקול, שורה 7).

באמרתו (ת/1) נחקר הנאשם בחשד שהוא דחף "שני מטיילים שנכנסו לחלקה ע"מ לטבול בבאר, כמו"כ הרמת מכוש



וכן איימת לתקוף באמצעותו". לדברי הנאשם באמרתו הוא הבחין בשבעה אנשים מגיעים לחלקה. הוא הגיע לפתח החלקה ואמר להם שאסור להיכנס ופרש את ידיו לצדדים כדי למנוע כניסתם. הנאשם נדחף הצידה בכוח והאב ובנו הלכו לכיוון הבאר. הנאשם המשיך להסביר להם כי מדובר בחלקה פרטית ושהם עוברים על החוק. האב והבן הגיעו לבאר, פתחו את המכסה והחלו לרחוץ את ידיהם בבאר. אביו של הנאשם הגיע לבאר והם החלו לדחפו. הנאשם החל לצעוק לעבר החיילים שהיו במחסום שיגיעו וגם התקשר למשטרה. לשאלות החוקר הוא הכחיש שדחף מישהו וגם הכחיש שהרים מכוש באוויר. לדבריו, אביו החזיק במכוש והוא לקח מידי את המכוש בגלל החשש שהמטיילים ייקחו מאביו את המכוש וישתמשו בכלי כדי לתקוף אותם. הנאשם הבחין שהחיילים משחררים את המטיילים והוא רץ כדי לצלם את רכבם. האב והבן (הכוונה לאהרון וראובן טרופ - ד.פ.) החלו לרוץ אחריו והאב התנפל עליו וניסה לקחת את המצלמה מידי. החיילים דיברו עם האב בצד ואז החלו לדבר עם הנאשם ועם אביו הנאשם בגסות. החיילים אמרו לנאשם שהוא חשוד שניסה לתקוף עם גרזן, כשאין לו גרזן. הקצין לקח את המצלמה מידי של אבי הנאשם בכוח והתברר אח"כ שנמחק הצילום של רכב המטיילים שצילם הנאשם. החיילים ביקשו מהנאשם ומאביו להציג תעודת זהות. הנאשם שאל את החיילים אם הם גם ביקשו מהמטיילים תעודות זהות. הנאשם אמר להם שהוא בעל תעודת זהות כחולה והמשטרה בדרך. החיילים התנפלו עליו, אזקו את ידיו מאחורה, כיסו את עיני הנאשם והושיבו אותו שעה וחצי בשמש.

גרסת הנאשם בחקירה הראשית כגרסתו של הנאשם באמרתו. הנאשם אמר שהחלקה רשומה על שם אביו. לדבריו, מטיילים שמגיעים לחלקה גורמים נזק לשתילים וגם גורמים נזק למכסה הבאר כשהמים בבאר משמשים לשתייה. מעדותו עולה שהנאשם ואביו חזרו לעבד את החלקה ב-2008 ולפחות מתחילת 2009 והגישו מספר תלונות במשטרה בשל הסגת גבול.

ביום האירוע, הנאשם עמד בפתח החלקה והסביר לשבעת האנשים שביקשו להיכנס לחלקה שמדובר בשטח פרטי. האב (אהרון טרופ - ד.פ.) דחפו הצידה והוא ובנו (שעל פי המידע בפני בית המשפט היה באותו מועד בן 17 - ד.פ.) הלכו לכיוון הבאר. הנאשם רץ אחריהם. האב והבן פתחו את מכסה הבאר והבן "התחיל לשחק במים" (ע' 89 לפרוטוקול, שורה 17). התחיל ויכוח כשהנאשם מנסה לסגור את מכסה הבאר ואילו האב והבן מנסים לפתוח את המכסה. אבי הנאשם הגיע לבאר כשהוא מחזיק כלי עבודה בידו. הנאשם לקח את כלי העבודה מידי אביו וצעק לעבר החיילים במחסום, הנמצא במרחק של כ-150 - 200 מטר "תעזרו לנו תוקפים אותנו". הנאשם הסביר שהוא לקח את כלי העבודה מידי אביו הואיל והם היו רק שניים מול קבוצה של שבעה אנשים. הוא חשש שאם המצב יתדרדר, יכול להיות מצב שייקחו כלי העבודה מידי אביו המבוגר וישתמשו בו נגדם. הנאשם אישר שהמטיילים לא היכו אותם ושהוא צעק שתוקפים אותם "כדי לעורר את החיילים" ו"כדי שהחיילים יגיעו יותר מהר" (ע' 90 לפרוטוקול, שורות 17-18). הנאשם גם הזמין את המשטרה בתלונה על הפלישה לשטח הפרטי.

המטיילים התפזרו והתרחקו מהבאר כשהנאשם צילמם (תמונות נ/א11 - ה). לטענת הנאשם, העובדה שפעם יש התייחסות בתלונות השונות לגרזן, פעם למעדר ופעם למכוש, מעידה על חוסר האמת בתלונותיהם. הוא הכחיש שהניף את המכוש מעל ראשו או שהשמיע דברי איום. אדרבא, מהתצלומים רואים שהאנשים שכביכול איים עליהם עומדים בשקט ואף מנסים להסתיר את פניהם פן יזהו אותם. לדברי הנאשם, בעת שכולם שהו בשטח, המטיילים אף לא טענו בפני החיילים שהנאשם איים עליהם עם המכוש או באיומים בעל פה.

הנאשם הבין שהמטיילים עומדים לעזוב את המקום ברכבם לפני הגעת המשטרה. הוא צילם את כלי רכבם מקרוב אך



החיילים מחקו את התמונות. לפני כן, האב (אהרון טרופ) ניסה להוציא את המצלמה מידי. אחר כך, אחד הקצינים שוחח עם האב ורק אז, בפעם הראשונה, אמר שראה את הנאשם מרים את המכוש. גם בשלב זה הקצין לא טען שהנאשם השמיע איום בעל פה או ניסה לפגוע במישהו עם המכוש. אף התייחסו להרמת גרזן והנאשם הסביר שאין לו גרזן או אז שינו את גרסתם ודיברו על הרמת מכוש.

לדברי הנאשם בחקירה נגדית בעניין גידור החלקה, ציין שבסביבה רק החלקה של אביו מעובדת וגם שחזרו לחלקה הייתה גדר מאבנים (ע' 96 לפרוטוקול, שורות 18 - 23). הנאשם אישר שמסביב לחלקה מדובר בקרקע ציבורית ושבמועד הרלוונטי לא הותקנה גדר תיל מסביב לחלקה או שלט המציין שמדובר בשטח פרטי. על אף האמור באמרתו, הנאשם השיב שהוא "לא זוכר" אם הבן רחץ את ידיו בבאר (ע' 98 לפרוטוקול, שורה 24). לדברי הנאשם, פרט למעשה הדחיפה של האב שדחפו הצידה כדי להיכנס לחלקה ולהגיע לבאר "לא הייתה אלימות בכלל" (ע' 99 לפרוטוקול, שורה 5).

לעניין ידיעת המטיילים שמדובר בשטח פרטי ציין הנאשם שבפורום של נער הגבעות באינטרנט פורסם שערבים חזרו לגבעת אולימפוס וקרא לפעולות כדי למנוע חזרת ערבים למקום. הנאשם אמר שהגיש תלונה במשטרה על האמור בפורום ושהתלונה הוגשה לפני האירוע. לגבי טענת הנאשם באמרתו שהמטיילים דחפו את אביו, אמר שהוא "לא זוכר" אם היה עימות או לא היה עימות" ... "אם היה איזה שהוא מגע זה לא אומר שיש אלימות, יש מגע כזה" (ע' 100 לפרוטוקול, שורות 20 - 29).

בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה, חזר הנאשם והכחיש שהרים את המכוש בדרך מאיימת או שהשמיע איומים. הוא הדגיש שהוא אשר הזעיק את החיילים ואת המשטרה והוא אשר צילם את המטיילים לצורך זיהויים והם אלה שניסו להסתיר את פניהם בפני המצלמה. "והנפתי במכוש על פי גרסתך (של התובע - ד.פ.) וגם חייתי שהם (החיילים והמשטרה - ד.פ.) יבואו לעצור אותי על זה שנפנפתי במכוש, זה לא נכון" (ע' 102 לפרוטוקול, שורות 8 - 9).

ע"ה 2, ארמאן סעיד ענאתי, הינו אביו של הנאשם. לדבריו הוא רכש את החלקה ב-1977. העד, שהוא בן 75 העיד שאינו זוכר את המקרה נשוא כתב האישום אך הוסיף שמה שהוא אמר אז בקשר למקרה הוא נכון.

בחקירה נגדית העד אמר שמאז נובמבר 2008 הוא מבקר בחלקה כל שבוע. לדבריו, מאז אותו מועד ניתנה הוראה לתושבי בית אל שלא להיכנס לשטח הפרטי בבעלותו. אחרי שהוקמה גדר אף אחד לא נכנס לחלקה.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בראיות בכתב ושקלתי את כל הדברים, החלטתי לזכות את הנאשם.

על פי האמור בכתב האישום: (א) הנאשם הניף מכוש מעל ראשו; (ב) בעת שהנאשם הניף את המכוש הוא השמיע איומים; (ג) הנאשם הניף את המכוש והשמיע איומים לעיני חיילים.

הארכת בסיקור עדות עדי התביעה כדי להראות שלא פעם היו סתירות מהותיות בין עדותו של עד תביעה במשטרה לבין



עדותיו של העד בבית המשפט. כמו כן, היו סתירות מהותיות ותמיהות בגרסאות של עדי התביעה השונות לגבי האירוע ונסיבותיו. בסיכומיו בעל פה, ב"כ המאשימה ביקש מבית המשפט להרשיע את הנאשם. אולם הנני תוהה על פי איזו גרסה של איזה עד התבקשתי להרשיע כשיש סתירות של ממש בין העדויות.

ואפרט:

דחיפות:

אמנם לא מפורט בכתב האישום הטענות השונות בעדויות לגבי מעשי דחיפה בין הצדדים, אך יש בבדיקת הגרסאות להשליך על מהימנות.

הנאשם טען שבכניסת המטיילים לתוך השטח אהרון טרופ דחפו הצידה כדי להיכנס לתוך החלקה.

ע"ת 3, גרשון זקבך, העיד בבית המשפט שהוא לא נדחף וגם לא ראה שהייתה פגיעה פיזית באחרים. לעומת זאת, בהודעתו במשטרה, הוא טען שהנאשם דחף את אהרון טרופ.

אהרון טרופ ע"ת 4, העיד בבית המשפט, שהנאשם לא דחפו או כל אחד אחר. הוא גם העיד שהוא לא דחף אף אחד. בהודעתו הוא לא התייחס לדחיפות. לעומת זאת, בשלב מסוים בעדותו בבית המשפט, שעומת עם עדויות אחרות, אמר שכן היו דחיפות אך "לא משהו משמעותי".

ע"ת 5, ראובן טרופ העיד בבית המשפט שלא היה כל מגע פיזי בין הנאשם לבין משפחתו למעט המגע לצורך עצירת המכוש. לעומת זאת, הוא אמר בהודעתו שהנאשם, בעת שהחזיק את המכוש בידו, החל לדחוף אותם.

מעדויות עדי תביעה 3 - 5, יש להסיק או שלא היה מגע פיזי בכלל בין הנאשם לבין המטיילים או שהמגע היה מינורי ביותר.

בניגוד מוחלט לאמור, שון רוזנברג, ע"ת 6, העיד שראה מהמחסום ארבעה אנשים מתגודדים ונדחפים ובנסיבות אלה מיד החל בנסיעה למקום.

ברור שאם שון רוזנברג מעיד אמת, או אז המסקנה המתבקשת היא ששלושת עדי התביעה האחרים אינם מהימנים ואף מנסים להסתיר מעורבותם בתקיפה. יצוין, שגרסת שון רוזנברג, גם לא מתיישבת עם גרסת הנאשם או גרסת אביו של הנאשם. לעומת זאת, על פי עדות שלושת עדי התביעה האחרים, ברור שאין לתת אמון בעדותו של שון רוזנברג.

השמעת האיום על ידי הנאשם:

על פי כתב האישום, לאחר שהנאשם הניף את המכוש, הוא איים שאם המטיילים לא יעזבו את המקום הוא ירצח אותם



וישחט אותם. כאמור, על פי כתב האישום, הנאשם השמיע את האיום בעת שהוא הניף את המכוש מעל ראשו.

על אף הכתוב בכתב האישום, ע"ת 2, יהודית טרופ, שלדבריה עמדה עשרה מטרים בלבד ממקום האירוע, לא שמעה שהנאשם אמר משהו ולא העידה על כך ששמעה דברי איומים.

ע"ת 3, גרשון זקבר, גם העיד שעמד עשרה מטרים ממקום האירוע. גם הוא לא שמע את הנאשם מאיים.

לעומת זאת, ראובן טרופ, ע"ת 5, העיד שהנאשם השמיע איום "אני אהרוג אתכם, אני אפוצץ אתכם" אך לדבריו האיום הושמע לא בעת הנפת המכוש אלא בעת הכניסה לשטח. בהודעתו במשטרה אמר שהנאשם איים "אני אהרוג אתכם עם הגרזן ויפוצץ אתכם מכות". אולם, אין זה סביר שהנאשם בעת אמירת האיום היה מתייחס לגרזן בידו ולא למכוש. ברור שזיהוי כלי העבודה שהחזיק הנאשם בידו בטעות כגרזן הינו של ראובן ולא הנאשם. אי לכך, גרסתו אינה מהימנה.

אמנם שון רוזנברג, ע"ת 6, העיד ששמע שהנאשם איים "אני אשחט אותך אני אהרוג אותך". אולם, הוא כביכול שמע את האיום בעת שהיה סמוך לרכבו אשר חנה, לפי העדויות בפני, כ-2 דקות הליכה מהמקום בו עמד הנאשם. אין זה עולה על הדעת ששון שמע את האיום ממרחק זה ואילו יהודית וגרשון, שעמדו כל אחד כ-10 מטרים מהנאשם, לא שמעו את האיום.

אי לכך, אין בפני בית המשפט גרסה מהימנה לעניין השמעת האיום על ידי הנאשם.

הנפת המכוש על ידי הנאשם:

על פי גרסת יהודית טרופ, ע"ת 2, בעדותה בבית המשפט, הנאשם הרים מכוש או גרזן מעל ראש אחיה כאילו להוריד את הכלי עליו. אביה החזיק את הצעיר ועצר בעדו. אך בהודעתה במשטרה אין זכר לפעולות אביה בהודעתה במשטרה.

גרשון זקבר, ע"ת 3, העיד שהנאשם הרים את המכוש ורצה להכות את ראובן.

מר אהרון טרופ, ע"ת 4, אמר שהנאשם הרים את המכוש מעל ראשו כנראה בכוונה להוריד את המכוש על ראשו של ראובן והעד תפס את ידו של הנאשם.

ע"ת 5, ראובן טרופ, תיאר מצב בו הנאשם רץ לעברו עם המכוש, להבדיל מעדויות האחרות עלפי הן הנאשם עמד מולו. לדבריו, העד ואביו תפסו את המכוש והורידוהו.

לעומת עדותו בבית המשפט, בהודעתו במשטרה, ראובן לא אמר שתפס את המכוש. גרסתו הייתה שאביו יחד עם החיילים, קפצו על הנאשם ולקחו מידי הנאשם את המכוש.



שון רוזנברג, ע"ת 6, תיאר שראה את הנאשם מרים מכוש מול ילד קטן. תיאורו של הילד מתאים יותר לאייל, אחיו הקטן של ראובן. לדברי העד, אהרון טרופ הזיז את הילד הצידה.

ישנן סתירות של ממש בגרסאות העדים. האם הנאשם היה בעמידה או בריצה בעת הרמת המכוש? האם אהרון טרופ לא הגיב בכלל (גרסאות יהודית וגרשון במשטרה), או האם אהרון תפס את ידו של הנאשם (גרסאות יהודית ואהרון בבית המשפט) או האם אהרון תפס את ידו של הנאשם יחד עם ראובן (גרסת ראובן בבית המשפט) או האם אהרון התנפל על הנאשם יחד עם החיילים והוריד את המכוש מידי הנאשם (גרסת ראובן במשטרה) או האם אהרון לא נגע במכוש, לבד או עם אחרים, אלא הזיז את בנו הצידה ואם מדובר בבנו אייל ולא ראובן (כעולה מגרסת שון)?

לעומת גרסאות סותרות אלה, יש את הגרסה העקבית והקוהרנטית, של הנאשם שהוא אכן החזיק במכוש אך לא הרים את המכוש מעל ראשו ולא איים על ראובן או כל אחד אחר עם המכוש.

בהתחשב בסתירות הממשיות בין גרסאות עדי התביעה, אין זה ברור לבית המשפט איזו גרסה של איזה עד תביעה מבקשת המאשימה מבית המשפט לתת בהאימון? אדרבא, הגרסאות השונות והסותרות, לעומת הגרסה העקבית של הנאשם, מובילה למסקנה שאל לבית המשפט לסמוך את ידו בעדי התביעה בעניין האיום באמצעות המכוש.

התנהגות הנאשם לעומת התנהגות עדי התביעה כחיזוק לגרסת הנאשם:

התנהגות הנאשם בזירת האירוע אינה מתיישבת עם התנהגות של אדם שהשמיע איומים בעל פה ושאיים עם מכוש. הנאשם הוא אשר נשאר במקום, הוא אשר מבקש מחיילים ומהמשטרה להגיע למקום כדי להושיט לו עזרה, הוא אשר מצלם את עדי התביעה ומנסה לצלם את רכבם לצורך זיהוי ותמיכה להגשת תלונה נגדם, הנאשם הוא אשר מלין על עזיבת המשפחה מהמקום והוא אשר מנסה למנוע את עזיבתם.

לעומת זאת, המשפחה, על אף שכביכול הנאשם השמיע איומים וניסה להכות את ראובן עם מכוש, מסתירים את פניהם מהמצלמה ואהרון טרופ רץ אחרי הנאשם פן יצלם את רכבו. המשפחה, כביכול הקרבן של איומי הנאשם, טוענים שהחיילים והשוטר ביקשו מהם להגיש תלונה מבלי שזה בא מיוזמתם.

חיילים שליוו את שון לא העידו. החיילים ביקשו לקבל לידיהם את מצלמת הנאשם ולטענתו, הם מחקו צילום של רכב המשפחה.

מקום החיילים בעת האירוע

עדי התביעה אף סותרים זה את זה בעדותם לגבי המקום בו היו החיילים בעת האירוע נשוא כתב האישום.

על פי גרסת יהודית, החיילים היו במקום אך באזור בו חנה רכב המשפחה, דהיינו, כשתי דקות הליכה מהאירוע.



על פי גרשון, החיילים לא היו במקום בעת האירוע והגיעו למקום רק עשר דקות לאחר מכן.

אהרון העיד שהוא ראה את שון רק אחרי האירוע.

שון תיאר מצב בו עמד במחסום בעת שחברו הביא לתשומת ליבו התגודדות בין אנשים על גבעת אולימפוס. לדבריו הוא היה החייל הראשון להגיע למקום. אם כן, בעת האירוע, לכל היותר, לא היה חייל יותר קרוב ממקום חניית הג'יפ בסמוך לרכבה של המשפחה. אם כן, גם ברור שאין אמת בגרסת ראובן שחיילים קפצו על הנאשם יחד עם אביו אהרון, מיד לאחר שהנאשם הניף את המכוש.

לאור כל האמור, הגעתי למסקנה שאין לתת אמון בעדות עדי התביעה. לעומת זאת, הנאשם עשה על בית המשפט רושם אמין, גרסתו הייתה עקבית מהאירוע ועד היום. קיים חשש שעדי התביעה ניסו להטיח בנאשם אשמות הואיל והגיש תלונה נגדם על הסגת גבול.

בנסיבות אלו מתייתר הצורך לדון בטענות ההגנה מסוג הגנה עצמית והגנת הבית.

אשר על כן, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' תמוז תשע"ה, 25 יוני 2015, בהעדר הצדדים (לאחר שבית המשפט הסביר לצדדים את נימוקי הזיכוי בדיון ביום 18/6/15).